

BIBLIOTEKA „USPEH“

110

SUPERHEROINA PROMENE

JEDINSTVENI VODIČ KA LIČNIM
SNAGAMA I AUTENTIČNOM ŽIVOTU

ANJA TOMIĆ

Finesa

Beograd, 2022.

Naslov originala
Superheroína promene
Anja Tomić

Izdavač
Finesa d.o.o. Beograd, Krunska 36
tel: +381112645122; +381646454859
www.finesa.edu.rs

Za izdavača
Lidija Maričić

Glavni urednik
Lidija Maričić

Lektura
Agencija Tekstogradnja

Korektura
Jelena Miladinović

Grafička priprema
iLearn d.o.o.

Dizajn korica
Marija Milenković

Štampa
F.U.K. Beograd

Tiraž: 1000

ISBN: 978-86-6303-079-4

Beograd, 2022

*Dok ste još bili duše u etru, rekli ste mi da pišem
ne zbog sebe već zbog vas.*

Hvala vam, jer ste mi tada darovali smisao.

Za moje anđelčice Hanu i Mihajla.

SADRŽAJ

Početak kraja	1
Zašto superheroina promene?	11
Jeste li spremni za promenu?	19
Probudi se	39
Prihvati	131
Pusti – skini sve iz sebe	205
Pripremi se	263
Prepusti se (preobražaj)	361
Superheroinini rituali	403
Zahvalnost	415
Priče mojih superheroina	417

POČETAK KRAJA

„Genije se formira u tišini,
karakter u bujici života.

Gete (1790)

STAJALA SAM NA IVICI MOSTA dok je snažni jugo duvao iz pravca reke, donoseći u isprekidanim naletima miris Orijenta, meda i krofni.

„Samo vetar, ti i ja, moj dragi prijatelju“, prošaputala sam i nastavila, „vreme je, budi strpljiv, uskoro će sve biti gotovo.“ Pogledala sam u nabujalu reku, a zatim svoj viteški mač pravo u oči. Od njegove čelične težine ruka se pomalo grčila. Ipak, nisam imala nameru da ga pustim. Znamo se oduvek i volim kako pristaje mom dlanu, kako me vidi, prepoznaje i razume dok komuniciramo u drevnim šiframa

srednjovekovnih ratnika, koje razumemo samo zvezde u njegovom odsjaju, on i ja.

Nežno sam prinela usne njegovom hladnom oštrom sečivu kao da sam znala šta se pita. I mene je mučilo isto – je li ovo poljubac za rastanak ili za novi početak. Nisam tada bila sigurna.

Čekah. Iz daljine, s trga je dopirao tupi žamor prolaznika kidajuć tišinu koju sam želela da zadržim u umu. Čekah. Noge su postajale sve nesigurnije dok su kapljice znoja uporno hrlile preko podlaktice, kožne drške, sve do vrha sečiva, pa pravo u reku, čineći mi skoro nemogućim da zadržim mač u ruci.

Šta čekaš?, javio se po ko zna koji put onaj dosadni glas u glavi. *Vreme je!*, nastavio je. Potpuno mirna i skoncentrisana na disanje odgovorih, manje njemu više sebi: *Znaš ti dobro šta ja čekam! Onaj trenutak kad vetar zakoči i zanemi, kada vreme zastane na tren, i znak, čekam znak...*

Tupu tišinu čekanja i neizvesnosti prekinuo je snažan odjek zvona s katedrale, koje me je sa druge obale reke svojom gromoglasnom zvonjavom pozivalo i davalo mi znak da je vreme... da skočim...

Raširenih ruku, držeći sjajni mač u jednoj i hrabrost u drugoj, poletela sam. Nije mi prvi put da letim, ali svaki put me iznova zapljusne talas božanske misteriozne plime osećanja pomešanih s divljenjem, pokornošću i slobodom. Jedinstven osećaj.

Zatvorenih očiju, uživala sam u slobodi i zadovoljstvu. Tek pokoja misao bi me podsetila koliko je nadahnjujuće koristiti svoje moći za pomoć drugima u nevolji. Let je obećavao dok mi u jednom trenutku munja bola nije prosekla kroz glavu i širok osmeh pretvorila u vrisak. Sve se zamutilo, nakon toga sećam se samo bleskova događaja koji su pokušavali da održe niz.